

MAĞARA EDEBİYATI

Edebiyat insanın arzularını, kederlerini, ıstırap ve acılarını konu edinir. Diyarbakır'da onlarca anne karda, kışta, gözyaşları içinde aylarca evlatlarının yollarını gözlüyorlar. Bu dram karşısında insanlık gibi edebiyatımızda sus pus olmuş durumda. Edebiyat hayatın bu acıklı cephesine gözlerini kapamış durumda. Neden? Edebiyat insanının yaşamadığı, tatmadığı bir keder mi bu? Sanmıyorum. Kaç edebiyat insanı bu acıyı yaşamıştır kim bilir? Ama bizde bu durum sanki A. Camus'un yabancı romanına konu edildiği anne çocuk ilişkisine benziyor. Edebiyatçılar güncel olanın peşinden koşarken yapayalnızlık içinde çırpınan annelerin acılarını işitmiyorlar. Oysa yazı vicdanın kanamasıyla oluşur. Yazar, insanlık için vicdanını kanatarak mürekkep yapana denir.

Yazarlar, büyük(!) edebiyatçılar neredesiniz. Hangi mağaranın kovunda gölgelerden yansıyan sesleri ve şekilleri gerçeklik sanarak yazmaya devam ediyorsunuz? Şimdi size güneşi göstermenin anlamı olmadığını da biliyoruz. Diyarbakır'da bülbül hikâyesinin kendisi şimdi çadırdaki anneler. Gül gibi evlatlarının kokusunu ciğerlerine çekerek bayram etmek istiyorlar. Bu acı okur kaybettirir size değil mi? Oysa hiçbir annenin acısı kâr zarar hesabına evirilemez. Yusufkar kuyuda, anneler çadırdaki sizde mağaranızda. Yaşasın sesler, gölgeler ve duyarsız edebiyat demeyeceğiz.

Hayatın gerçeğine gözlerimizi kapatmak istemeyen bir dergi olduk. Bu yolda bildiğimiz türküyü söylemeye devam edeceğiz. Kendi ideolojik mağarasında yaşayanlar bizim ışığımızı görmeseler de olur. Her türlü ideolojik körlüğün karşısında olduk. Tek çabamız toplumun ihtiyacı olan hassasiyeti gözetmek. Kalemci vicdanımızın dışında hiçbir çıkar grubu veya çıkarımızın emrine vermedik. Sayfalarımızı da... O nedenle yalnızca kamu kaynaklarından gelir devşirmek için çıkmıyoruz. İsmarlama yazılar beslemiyor bizi. Sanata, insana, değere ve okura saygı...

akalemler

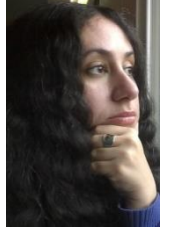
Dağlar ardı şâiri hep adalet arardı
Ruhundan dökülen mısralar semâyı sardı
Derdini ki; "Gakkoş Allah kerim, Mevlam büyüktür!"
Aşk olsun Ahmet Tevfik Ozan uçmağa vardı

Lütfü ŞEHİSUVAROĞLU - 16 Ocak 2021

- Lütfü ŞEHİSUVAROĞLU
"Dağlar Ardı Şairi "
- Beste BEKİR
"Savaş Edebiyata Çarptığında"
- Rıfat YÖRÜK
"Canı Yelincek Harputlu"
- Burhan KALE
"Yedinci Kat"
- Selçuk ŞAMİL
"Şiirlerini Ağaçlara Dinleten Adam"
- Osman AYTEKİN
"Ozan'ın Ardından"
- Melike ÇELİK
"Beklemek"
- Kurtuluş ÇELEBİ
"Bu Benim Hikâyem"
- Hilal KUTLU
"Mektubumun Hayaleti"
- Yüksel GAZİOĞLU
"Kadın"
- Funda KARAKEKLİK
"Canın Sağ olsun"
- Kübra KIZILTOPRAK
"İnadına"
- Hızır İrfan ÖNDER
"Sitem" "Hakikat"
- Selim TUNÇBİLEK
"Ozan Abi"

SAVAŞ EDEBİYATA ÇARPTIĞINDA

Beste BEKİR

Dünya tarihi bir savaşlar tarihidir. Âdeta kanla yazılmış bir dünya biyografisidir. İsveçli profesör **Mats Jansson** "*Savaştan sonra edebiyat bir daha asla eskisi gibi olmadı*" diyerek savaşın yıkıcı etkisini özetlemiştir.

Savaş, edebiyat tarihinin en eski temalarından biridir. Öyle ki, en büyük edebi eserler savaşlardan ilham alınarak yaratılmıştır. İlyada'dan günümüze kadar edebiyat, savaşın doğasını, insan hayatına ve psikolojisine yaptığı etkiyi, toplumda açtığı yaraları, bunun sosyoekonomik yansımalarını incelemiştir. Savaşın toplumları uçurumun eşiğine nasıl götürdüğü, insan zihninde ve ruhunda yol açtığı tahribatlar yazarların ve şairlerin en önemli esin kaynağı olmuştur.

Polonyalı yazar **Józef Mackiewicz**'in "*Savaş, barış zamanlarında uyuyan insan tutkularının on katı fazlasına tekabül eder*" ifadesinden de anlaşıldığı üzere savaş bilinçaltının su yüzüne çıkmasında büyük rol oynamış, dolayısıyla edebi yaratıcılığı körüklemiştir. Özellikle Birinci Dünya Savaşı ve İkinci Dünya Savaşı arasındaki dönem modernizm, sürrealizm, ekspresyonizm (dışavurumculuk), dadaizm gibi birçok sanat akımının doğduğu verimli bir dönemdir. Kalıp ve kurallardan kurtulmak isteyen, ruhu rahatlamaya, huzur bulmaya gereksinim duyan bireylerin çığlıkları gerek edebi eserlerde gerekse görsel sanatlarda dile gelmiştir.

İtalyan edebiyatçı **Claudio Magris**'in savaş ve edebiyat üzerine fikirleri dikkat çekicidir: *"...Yazarların savaşı kınaması ve gizemini çözmesi bekleniyor; kutsal ama bazen yanıltıcı bir beklenti bu. Savaşı bitirmeye ya da savaşa devam etmeye yönelik edebiyatın ideolojik vaazları yoktur, çünkü gerekli de olsa vaaz vermek onun mesleği değildir; o gerçekleri göstermeli ve anlatmalı, onlara eliyle dokunmalı, böylece okuyucuya dehşeti hissettirmelidir."*

Birinci Dünya Savaşı'nın trajik deneyimi, dahil olan tüm ülkelerin edebi üretimi üzerinde derin bir iz bırakır, çünkü bu savaşa asker olarak katılan birçok şair ve yazar da vardır. Bunlar arasında İtalyan **Giuseppe Ungaretti** şiirsel yeteneği ile dikkat çeker. Kendisi de siperlerde şair olarak bulunduğunu ve savaşın sert ve acımasız

koşullarının ister istemez üslûbuna da yansıdığını ifade eder. Yazdıkları gerçek bir şiirsel savaş günlüğü oluşturur, öyle ki her şiirinin altında yazıldığı tarih ve mekâna dair bilgi bulunmaktadır. Serap, gemi enkazı veya sonbahar gibi doğal bozulmayı çağrıştıran metaforları kullanarak yaşam ve ölüm arasında diyalektik bir geçiş yapar. İtalyan edebiyatında benzeri görülmemiş bir ritmik, fonik ve duygusal yoğunluk yaratarak geleneksel ölçüt biçimlerini bozar, boşlukları ve duraklamaları vurgular.

1915 yazının başlarında 31 yaşındayken askere çağrılan ünlü yazar **Kafka** savaştan duyduğu endişeyi yazmaya devam etmekle bertaraf edebileceğine inanmıştır. Aslında bu onun kendini koruma yöntemidir. 31 Haziran 1914'te günlüğüne yazdığı şu ifadeler de bu savı destekler niteliktedir: *"Zamanım yok. Genel seferberliktir. (...) Ama tüm bunlara rağmen kesinlikle yazacağım, bu benim kendimi koruma mücadelem."*

Birinci Dünya Savaşı sırasında, cephede benzeri görülmemiş miktarda mektup ve günlük yazılır. Özellikle şiir, anlaşılamayacak olanı kavramaya yardımcı olması açısından önemlidir. 1915'te Rusya'daki savaşta kırk bir yaşında ölen şair **August Stramm**, *Der Sturm* dergisinde Kasım 1914'ten itibaren Doğu Cephesi'nden şiirler yayımlar. Savaşın insanı içine sürüklediği derin çaresizlik, umutsuzluk ve yalnızlık duygusunun hâkim olduğu şiirlerden biri de "*Yara*" isimli şiiridir:

YARA

*Dünya bir miğferin altında kanıyor
Yıldızlar düşüyor
Uzay hissediyor.
Titriyor kükreme
dönme
yalnızlık.
Sis
ağlama
çok uzakta
bakışların.*

Yıllardır insanlar dünyayı kana bulayan çatışmaları görmezden gelerek savaşın geçmişe ait olduğuna inanmış gibi davranmayı sürdürseler de savaşlar ne yazık ki hâlâ mevcut ve yakın gelecek için de tehdit oluşturmaya devam etmekte. Her ne kadar bu durum edebiyata esin kaynağı olsa da...

CANI YELİNCEK HARPUTLU

Rifat YÖRÜK

Erciyes sevdalısı, yiğit Harputlu Ahmet Tevfik Ozan abimizin vefatı yüreğimizi bir kor gibi yaktı. Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şube Başkanı Selim Tunçbilek'ten aldım acı haberi... Teyid etmek için en yakın dostlarından Muhsin İlyas Subaşı üstadımızı aradığımda onun da haberi yoktu. Çok şaşırdı. Bir saat sonra beni aradığında haberi üzümlere doğruladı. Kalp krizi olduğunu söyledi.

Merhum “gakgoş”, Harput lehçesi'yle “canı yelincek” bir insandı. Yani cevval ve heyecanlı... Kendisine bir görev düştüğünde düşünmeden yapardı. Düşmediğinde de, durumdan vazife çıkartır, yine yapardı.

Yüzünden tebessüm hiç eksik olmaz, tatlı sohbetini güzel nükteler ve fıkralarla süslerdi. Oysa hayatı acılarla doluydu. Gençliğinde sık sık kurşunlanmış ve birçok kez hapse düşmüştü.

Merhum tıp doktoru, şair, yazar “Harputlu Ozan”ı 1994 yılında Kayseri'ye ilk gelişimde tanımıştım. Beni Elif TV'deki bazı programlarına konuk etmişti. Biz de, Büyükşehir Belediyesi olarak çıkardığımız “Beyaz Şehir” dergisinde şiirlerini yayınlamıştık.

Çok sevdiği Kayseri'den sonra sevdalısı olduğu memleketi Elazığ'a yerleşmişti. En son Fırat Üniversitesinde görev yapıyordu. Zekerriya Bican'ın her yönüyle Elazığ'ı anlattığı iki ciltlik kapsamlı kitabını, kapağında “Dr. Ahmet Tevfik Ozan teşekkür eder, saygılar sunar” yazılı bir kartla birlikte birçok dostu gibi bana da kargoyla göndermişti.

Sık sık telefonla görüştüğümüz, yazıştığımız bu güzel insan hazırladığım biyografik kitaplara da hiç erinmeden katkı sağlamış, Prof. Dr. Nihat Bengisu ile rahmetli Nevin Akyurt hakkındaki kanaatlerini ve anılarını kaleme alarak göndermişti. Yeni yayımlanan ve Akyurt'un hayatını

anlatan “Sen Gelmez Oldun” isimli kitabımla alâkalı tebriklerini de iletmışti. Ancak bu kitabı ve kendisine ayrılan sayfaları göremeden vefat haberi geldi.

Birçok dernek, vakıf, gazete, dergi ve televizyonun kuruluşuna öncülük eden Ozan'ın en önemli yönü ise şairliği idi. Birçok şiir kitabı olan ‘Ozan’ımız 1995 yılında şahsıma imzalayarak takdim ettiği “Kâinat Şiiristan” isimli kitabında ölümü bakın nasıl anlatmış;

Olmak veya olmamak

*Bir derin uykuya dalmaksa ölüm,
Bir yeşil rüyanın sıcak bağrında
Bin bir meşakkatin sonu demektir.*

*Ne hüzün, ne acı, ne gam yağmuru...
Bir huzur gölünde aşk dilemektir.*

*Neden öyle ise ölümden kaçış?
Neleri, ne için bilememektir?*

Şair Nurullah Genç onun şiirlerini şöyle yorumluyor;

“Ahmet Tevfik Ozan'ın şiirleri öylesine ilâhi ürpertilerle dolu ki, insan bir anda kendi hiçliğini hissediyor. Bir şiir kitabını andıran kâinatta, ‘mavera’ odaklı şiirlerinde kelimeleri bir sarraf titizliğiyle bir araya getirir. Ölüm, insan, sonsuzluk ilişkisini ‘Bir karpuz çekirdeği için/Hançer hürriyet demektir’ mısralarıyla doruklaştırırken, şiirin de hasını yakalar.”

Dostlarından şair-yazar Mehmet Aycı ise “İki Yüz” isimli portreler kitabında merhumu o nefis üslûbuyla ne de güzel anlatmış;

“Yayla içinde çarşı”

Cüssesiyle mütenasip olmayan bir inceliği var. Her insani durumda hemen gözleri nemlenecek kadar yufka yürekli. Gözlerinin de yüreği yufka...

Titretmesi cüssesiyle mütenasip... Koşu koridorları, morg koridorları, hastane koridorları, üniversite koridorları, ocak koridorları, dahası şehirlerin koridorları titrer yürüyüşünden... Kor-kudan değil, samimiyetin ağırlığından... Yürümüşse, yürünmesi gerektiği için yürümüştür. Çağrıldığı için gitmiştir gittiği her yere... Bazen ölüm de çağırıştır çağırmasına da, sonra "yanlışlıkla çağırdım birader, sonra çağırırım" diye geri göndermiştir; hayat tekrar çağırıştır çünkü...

Sündürmeyi ve süründürmeyi sevmez. Meslekten hekim olmadan önce de meşrepten hekim olmasındandır. Her olumsuzluğa sağaltılması gereken bir hasta gözüyle bakmasından...

Bahçede otlar mı temizlenecek, hemen...

Bir arkadaşın evi mi taşınacak, hemen...

Göbek mi kesilecek, ölü mü gömülecek, kan mı verilecek hemen... Arap kızının saçını mı boynuna dolandı, hemen... Tevfik Allah'tandır, gayrette kusuru olmaması lâzım... Hem adında da "tevfik" var.

Ahmet Tevfik Ozan bu... Aya bakınca Asya haritasını da, Atlas Okyanusu'nu da derinlemesine okuyabilenlerden...

Keban'ı deniz saymazsak, kara çocuğu... Kara irisi bir adam... Gönlünün sadece kaşları kara...

U'ları ve l'ları uzatarak "Harput, torbanı sarkıt"... O masal torbasından nasıl çıktıysa...

Hani çok çile çeken, mağaraya girip çıkan, o şehirden bu şehre dolaşan, sonunda muradına/sükûna eren masal adamları olur ya, onlardan biri...

Sevdiği kızı alıp almaması önemli değil, hayatı öyle... Harput'la göbekten, Kayseri'yle ekmekten, dünya ile gönlünün göbeğinden bağı var.

Yıllar önce yarım gazete boyunda "Has-

ret" diye bir mecmua çıkardı. "Tutsak Ozandan Şiirler" adıyla şiirleri yayımlanırdı; ergenlik şiirleri...

Sonra kitapları çıktı. Dağlar Ardı şiirler, Kâinat Şiiristan, Şeyma Ceylan Yüreği... Necip Fazıl'ın fotoğrafını görünce tazime geçer, şiirleri de biraz utangaç saygı duruşuna...

"Saygı" ve "duruş" kelimelerinin resmiyetin her türlüşünden sıyrılarak bir buluşması var onda...

Merhameti her testiden taşar, kaba sığmaz. Dikiş de tutmaz.

Yedi canlıdır. Altı kez vurulmuştur. Böyle biliriz."

Mekânın cennet olsun güzel adam... Rab-bim işini kolaylaştırsın, iyilikler ve güzellikler nasip etsin.

YEDİNCİ KAT

Sensiz zaman fanidir,
Rüzgâr savurur bulutları,
Ne kadar ince yağsa bile yağmur,
Dokunmaz şair yüreğine...

Sükût, sokakların sakini...
Sabah, uzaklarda bahar...
Dünya, ellerin kadar sıcak...
Yıldızlar, saçlarına dokununca var...

Cadde boyu, mavi gözlü fenerler,
Alt geçitler, üst geçitler, yollar...
Kilitleri kayıp sandıkları bekler,
Kırık dökük, paramparça aynalar...

Gönül dergâhına sarılır sabır,
Sessiz çığlıklara tutunur şehir...
Günü ayrı çile, gecesi kahr,
Aşk; içine kimse kalmayan nehir...

Burhan KALE

Şiirlerini Ağaçlara Dinleten Adam

Selçuk ŞAMİL

A.Tevfik Ozan, geçtiğimiz günlerde vefat etti. Gerçekte milletin kalbinde hep yaşayacak bir şair ve yazar... Aslında O, *memleketin uzak dağlarını* anlattı kendisine kulak verenlere, *rüzgârların ağaçlara dinlettiği şiirlerini* gönlümüze nakşetti.

Ahmet Tevfik Ozan'ın şiirle ilgisi birçok şairde olduğu gibi çocukluk yaşlarında başladı. Şiirlerinde; vatan, millet, aşk, ölüm konularına ağırlık verdi.

Şiirin canlılığını ne kadar koruduğunun ispatıydı onun eserleri... Şiiri dinleyen insanın, dinlediğinin konuşmadan farklı olduğunu düşünmesi, şiirin şekil olarak muhtevasını bulması demekti ona göre.

Kış her şeyi biçecek derken şaka yaptığı sananlar yanıldı, karların yüreği yokmuş gerçekten... O gönlünü, yeşil-beyaz bir periye emziren ozandı. Bir cennet çiçeği onu alıp dalına takmıştır umarım.

Yoksul evlerin çorbalarını kaynatacak ozanlara öncülük etti. Ne yapılması gerektiğini belki de *ardıç dalına* sormak lazım ne de olsa ardıç dalı iyice yalnız kaldı artık?

"*Yalan anlattığım hikâye...*" derken gerçeklere uzanan bir köprü kuruyordu aslında... *Duyduklarımızın, bir başka şeye duvar olmaması* için kültürel hayatımızda onun sesine kulak vermeliydik. *Her şeyin birden hem de yalan gibi eskimemesi* için ayaklarımızı yere sağlam basmamız gerektiğini öğretti bize... *Topraktan yana eğilen dünyamız, mayamızın bozulmamasını sağlayacaktı* ona göre... Onun eserleri ile yaydığı kilimde, *ezanlar her seher inci yağıdırıp durmak-tadır* hala...

Duaların en güzelini seçti *Türk'ün zincir-lenmiş memleketlerine*, bir gönül köprüsü kurmak amacıyla... Söylenerek dilde kaldı bana

göre türküleri, işte seslendiriyoruz onun nağmelerini... *Kubbelerden yaptığı kayıklarla, karşı sahillerde kalan ülküsüne* koşusu bir ömür sürdü merhumun, fakat o koşunun yolunu, usulünü gösterdi bizlere.

Sabahın bağına uçuşan hasretlerine, dünyasını hançerleyen eller ve sevinç hırsız haydutlar etrafını sarmış olsa da, bizleri de ortak etmesini bildi...

O, Mehlika Sultan'a âşık gençler misali gönlünden taşan bir hayalin sahibiydi... Ölümeye yelken açmak olsa da ucunda ülküsüne tutkusu aşk mertebesindeydi... Yoksa bu dizeleri nasıl dile getirecekti; *"Karanlıktan ip eğdirdim, dokudum/Bayrak yaptım, yosun tuttu ellerim./Seherleri kubbe kubbe okudum/Gün çağırdım, kor eritti dillerim."*

"*Sofrasındaki katığı gözyaşı olan*" bir ozanın duygu dünyasını anlayabilmekten ve anlatabilmekten uzak olduğumun farkındayım ancak *"Allah yapraklardan razı olsun"* diyen Ahmet Tevfik Ozan'a Allah senden de razı olsun demek için bu yazıyı kaleme almam gerekmekteydi...

Dolanıp duran bulutlardan sonra ölüm geldi gelecek derken o büyük şair aramızdan ayrıldı... Ve onun *çocukken göklere savurduğu ok* geldi göğsüme saplandı... Umarım herkesin göğsüne dokunan bir tarafı olmuştur bu okun...

Kışta unutulmuş dostları geride bırakıp ebedi dostların diyarına bir güvercin gibi sessizce ve güzelden gitti... *O aşk bekleyen bir seyyah-tı* hem de bu asırda...

Ahmet Tevfik Ozan'ı, gözyaşlarına konan nurani kelebekler, alnından öpen meleklerle teslim ederek hepimizi hüzünlendirdi.

Bir şiirinde *ruhuna Erciyes konduğunu* belirtten ozanımıza Allah'tan rahmet diliyorum.

DAVA ADAMI GÜZEL İNSAN OZAN'IN ARDINDAN

Osman AYTEKİN

Prof. Dr. Ahmet Tevfik Ozan'ı ilk kez keçe kalemle yazdığı şiirler vasıtasıyla tanımaya başladım. 70'li yılların başında Hacettepe Tıp Fakültesine girdiği öğrencilik hayatı öğrenci olayları sebebiyle mahpushaneye girmesiyle öğrenimi yarım kalmıştı. Ankara, Kırşehir ve Niğde cezaevlerinde yattı. O yıllarda şiirleri Ülkü Bir, Genç Arkadaş ve Hasret dergilerinde yayınlanıyordu. Duygu sarmalında ki şiirleri gariplik kokuyordu. Allah, vatan, dava, sevdâ yüklü mısralar içtendi. Mısraları gençleri kendine çekiyordu.

Ozan, çocukluğuyla başlayan hayat serüvenini şöyle anlatıyordu: "Çocukluğumuz, Harput'ta geçti... Karların kalkmasıyla, Buzluk Yaylası'na at, katır sırtında başlayan yolculuğumuz, bizi çocuk gönlümüzün en uzak diyarına taşırdı... Bir gün, uzaktaki bir akrabaya ziyarete giderken, tren raylarını ve treni ilk kez gördüm... Ufukta kaybolan tren raylarına bakarak "bunlar, kimleri nerelere götürüyor? Hâlbuki herkes bizim gibi evinde, barkında oturmuyor mu?" diye kendi kendime sormuştum. Çocuk gönlümde, cevabını (Bu trenler, ninemin "... Oğul! Uzaklaşma, yoksa seni yel aparır" sözlerinde geçen, rüzgârların insanları kaçırdığı tuhaf ve uzak diyarlara gidiyor...) şeklinde bulmuştum.

Nice yıllar sonra ben, yetmişli yıllarda; genç bir tıbbiye talebesi olarak, yine bu raylar üzerinde Ankara'ya gittim. Ninemin "aman oğlum dikkat yel aparır.'" dediği diyarlara...

Birkaç yıl böyle geçti. Bir renkli fotoğrafa tek renk şeffaf bir jelâtin kâğıdı geçirirsiniz; renkler kaybolur, kişiler ve eşyalar, evler, bahçelerin üzerine bir gölge düşer; bir tuhaf olur, işte öyle... Anarşi, üniversite ilk yıllarının allı-pullu Ankara'sını böyle tek renkli cehenneme çevirdi."

Ozan'ın cezaevi hayatı 70'li yılların sonlarına doğru Niğde'de idi. O yıllarda ben de ba-

bamın ticari hayatı nedeniyle Niğde'de kalıyordum. Dernek olarak irtibata geçtik. Tanıdığım bir gardiyan ile haber gönderdim. Cezaevinden bayram iznine çıkmasıyla bizleri ziyaret etti. Tahliye olduğu gün de cezaevi kapısından gönüldaşlarımızla birlikte aldık. Derneğe geldik. Bir süre sohbet ettikten sonra fakültede okuyan öğrencilerin kaldığı bir binaya akşamın karanlığında gitmek için sokakta idik. Bu sırada, "saldırın Faşistlere!" naraları içinde karanlığı yırtan kurşun seslerini duya duya, bir koşuşturmaca ile binaya girdik. Binanın odalarında yer yatakları vardı. Öğrencilerin kimi yatıyor, kimi oturuyor, kimi de ders çalışıyordu. Akşam yemeği sonrası gece yarısına kadar koyu bir sohbetin tadına vardık. Ertesi gün de Ozan'ı memleketine yolcu ettik.

Ozan ile irtibatımız 12 Eylül 1980 yılına kadar devam etti. İhtilal nedeniyle üç veya dört yıl haberleşemedik. Sonra bir arkadaş vasıtasıyla tekrar irtibat kurduk. Ozan o yıllarda Tıp tahsiline Kayseri'de devam ediyordu. Tahsil hayatı 1986 yılında sona erdi ve tıp doktoru olmuştu.

Ozan o yıllarda ki tahsil hayatını şöyle özetliyordu; "1971 yılında girmiş olduğumuz Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesinden 1974 yılında; anarşi yüzünden ayrılmak zorunda kaldık. Bir süre ara verdiğimiz tahsilimize, 1981 yılında Cerrah ve Sanatkar Dr. Hakan Hadi Kadioğlu ve Hattat-Ebruzen Fuad Başar'la tanıştığımız ve birlikte Hakikat'in peşinde, rahle-i tedris ettiğimiz yıllar.. Bir süre sonra, 1980 İhtilali; Erzurum Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne bir heyula gibi çöktü. Burada, ihtilali fırsat bilen içten pazarlıklı bazı öğretim üyeleri yüzünden okuma imkânımız kalmadı. Biz de, 1981 yılında tekrar üniversite imtihanına girerek Kay-

seri’de, Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesine geçtik. 1986 yılında buradan mezun olduk. 1994 yılında Erciyes Üniversitesinde doktoramızı tamamladık. 1998 yılından bu yana Fırat Üniversitesi’nde, Tıp Tarihi ve Halk Sağlığı Anabilim Dallarında çalışmaktayız... Asıl iştiğal sahamız: Halk Sağlığı ve Tıp Etiği’dir. Bu iki sahada, serde şairliğimiz olduğu için; cemiyetin gönül dünyasına seyahat ederek, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz.

Ozan’a göre Üniversite yılları, anarşi, yokluk ve cezaevi oldu. Öğrenciliğe ilk adımını attığı Ankara rüyası ise şiirlerinde de resmettiği gibi; “Yalanmış, allı pullu Ankara; yalanmış rüya!...” diye tarif eder. Ankara Ona göre, gönül dünyasında kara ve sisli bir şehir. Bir bakıma “keskin bir kömür kokusu ve soğuk bir kelepçedir.

Sonra Selçuklu ve Osmanlı eserlerini içinde barındıran Erzurum.; “taştan, büyük bir devin sıcak ve şefkatli bağrına yaslandığınız hissini veren, karma karışık duygular yumağı Erzurum!...O’na doymadan, bir başka şehre; üniversite tahsilimizi ikmal için gittiğimizde, birkaç sene sonra askerlik vesilesi ile gene bağrına koştığımız bir kutlu şehir Erzurum!..

Son yüzyılda, “ Kırkinci Hoca ve şair Nurullah Genç”i; “çiçekler baharda gelir, ben kışta geldim!..” diyen gönül erlerine arkadaş olsun diye hediye etmiş, bir kutlu şehir!.. Bu yüzden, Merhum Hasan Ali Kasır’ın Erzurum Şiirleri Antolojisinde; önce yaşadığımız, sonra da yazdığımız pek çok Erzurum Şiiri var...

Erzurum’dan sonra, durağımız:” Bir Selçuklu Lalesi’nin rengiydi.” diye tarif ettiğimiz, Erciyes’in bağrında, bir Selçuklu ve Osmanlı Şaheseri, Kayseri! Kayseri Şehri’ni, Türk Coğrafyası’nın Çadır Direği diye tarif ediyor ve orada geçirdiğimiz yaklaşık 20 yılın hatırasını bağrımızda ve şiirlerimizde yaşıyoruz.”

Ahmet Tefik Ozan, şiire lise yıllarında başladı. 1971 de başlayan edebi yaşamı, şiir, düzyazı, makale, karikatürle çeşitli dergi ve gazetelere yansıdı.

Niğde de tanışmakla bahtiyar olduğum; bir güzel insanı, dava adamını hak ve hakikat

peşinde yürüyen gerçek bir Alpereni gördüm ve tanıdım.

Edebi sanatında; şiirlerinde halk şiirinin söyleyiş güzelliğiyle birlikte “sevda, aşk, hasret ve ölüm” gibi temaları işleyen şair, dilinin sadeliği ve akıcılığıyla okuyucuları kendi duygu dünyasına çekmektedir. Okundukça elden bırakılmayacak, dillerde dolaşacak dizelerin sahibidir.

Güçlü bir şiir dili vardır, Özcan Ünlü’ nün ifadesiyle “Doğunun güçlü bir şairidir.” Şiirinin metafizik boyutu en belirgin yanıdır.

Şiirinde görünenin ötesindeki “Görünmeyen Evren’e doğru sürekli bir atılım vardır. İlk şiirlerindeki fikir yoğunluğu yerini, zamanla; dil işçiliğine ve düşünce zenginliğine bırakmıştır... Özellikle kullandığı doğal semboller metafizik özellikler içermektedir.

Yunus Emre, Necip Fazıl Kısakürek ve Abdurrahim Karakoç çizgisini zamanla aşarak, kendine özgün sesini yakalamasını bilmiştir. Vatan ve Allah sevgisi onun şiirlerinin başucu temasıdır. Serbest tarzda yazdığı şiirleri de en az heceyle yazdıkları kadar başarılıdır.

Ozan, hayatının her zerresinde Allah rızası gayretiyle hemhal olan biriydi. Benim de üzerimde emekleri vardır. 1977-1978’lerde başlayan tanışıklık bir ağabeyliğe, bir dostluğa dönüştü. İlk desenlerimin yayınlanmasında büyük bir pay sahibidir. Resim çizmemde ve nesirlerimde hep destek olmuştur.

Onun ikinci vatanı Kayseri idi. Kayseri’den Elâzığ’a gitmesiyle birlikte Kayseri’yi hiç unutamadı ve bu topraklara tekrar dönmek istedi. Vefatından önce yakın bir zamanda iyi bir kitap kurdu, yazar ve şair olan İlimiz Nevşehir’de ikamet eden hemşerisi Mehmet Ali Talayhan Hocama da Nevşehir de kendisine bir ev bulmasını istemiş. Nevşehir Hacıbektaş Veli Üniversitesinde görevine devam etmek arzusunda imiş. Nevşehir’e gelmek demek Kayseri’yi daha fazla görmek demektir. Bu son arzusu ne yazık ki gerçek olamadı.

Ozan’ın Dağlar Ardı’nda kitabında yer alan şiirleri genelde duygusallığın etkisiyle ve anlatım

biçimiyle yumuşak ve güzel sözler hâkimdir. Ozan'ın romantizme kaçan bu duygusallığını, söz ve ahenk başarısını birazda yaşanan Türkçeden aldığını belirtebiliriz. Şiirlerindeki en büyük gücü yaşayarak yazmasından alır. Şiirlerin çoğunda saadet ve çile görülür. Bunun muhakemesini çok yapar. Ancak çile o kadar tesirli olmuştur ki şair'e; çiçekle özdeştiirdiği kelepçelerde Hz. Ömer (R.A)'in adaletini sorar.

Dağlar Ardı; bize daha çok Taş Medrese için yazılmış bir şiir kitap intibainı verir. Bu intibada şairin mahpusluk yıllarının izlerini fazlasıyla hissettirir.

Bu kitapta yer alan cezaevi ile ilgili ilk dörtlüğünde Kayseri yılları vardır. Ancak şaire en büyük hüznü Ankara yılları yaşatmıştır. Kayseri yıllarında bir ümit ararken; bin bir ümitlerle geldiği Ankara'nın ölüme yenildiğini anlatır ve gençliğinden bir şeyler alıp götürdüğünü görür.

Gurbet duyguları insanı bambaşka iklimlere götürür... Ya "Mahpushanenin taş duvarlarının soğukluğunu hissetmek! Bu soğukluktan da öte bir şeydir;

Elimde kelepçe, gözlerim donmuş;
Döndüm, bulutların arasında sen...
Erciyes, Erciyes... ruhuma konmuş
Bir beyaz güvercin, bir buzlu desen...

O soğuk demirlerin, taş duvarların birer ateş olduğunu o ıssız geceler hatırlatacaktır. Bu mekânda çaresizlik diye bir şey de yoktur. Zindanlarda çile dolduran "Yusuf yüzlüler" in de belirttiği gibi en büyük hürriyet belki de buradadır. Ve burada Ümit vardır... Allah (CC.) 'a yakınlık vardır... Dualar vardır, okunan Yasinler, Âyet-el Kürsiler vardır. Şair, kendi yüreğini okuyucularına açmasını bilmiştir. Duyguları çok sıcaktır.

Orta Anadolu'nun en önemli dağlarından ve insanlar için sembol haline gelen Erciyes üzerine çok şiirler yazılmıştır. Şair Ozan da Kayseri'de kaldığı yıllarda adeta Erciyes ile konuşur; gönüne bu zirve dağa açar; bu meyanda da kalem aldığı Erciyes ve Ben şiir genelinde yalnızlığı resmettiği görülür. İnsanın en büyük gafleti ölümü unutmasıdır, fakat Şair'de "yalnızlık" bitmeyen bir senfoni gibidir. Daima çalar durur, dur-durak yoktur. "Erciyes ve Ben"de bu temanın iyi işlenmiş olduğu görülür. Şairin bedii ve estetik incelikte kaleme aldığı bir şiirdir. Erciyes Ozan'ın, duygularında; kardan da öte soğuk terk edilmişliği vardır:

Erciyes'te kar diyorum, bu akşam;
Benim kadar terk edilmiş değildir.
Karanlığa yar diyerek sarılmış
Ümitleri benimkinden yeşildir... (sh.115)

Daima özlemler yeşildir ve bu sebeple şair, Erciyes'in yeşilliğini tasvir eder. Her ne kadar şair, Erciyes tasvirinde kendinin iç âlemini dış âleme yansıtsa da, bir kâinat kadar yalnızlığı tasvir eder ve gönüller Sultanı'nın (S.A.V.) izinde tüm kâinatın ışıklanacağı özlemini duyar.

İç âlemindeki dekorlarla Erciyes şiiri, ezel ve ebed çizgisinde insanın yalnızlığını resmetmektedir. Şair'deki Erciyes Duyguları; hürriyetin, ibadetin, azametinin ve bereketinin ifadesidir. Şair'deki ölümler beliren dar-ı bekaya uzanış ve ötelere ötesini daima hissetmesi bununla birlikte mazlum neslin çilelerini, ıstıraplarını şiirlerine yansıtmış olması asli unsurlardır. Şiirdeki hassasiyet (Santimentalizm) önemli yer tutar.

Ozan'ın hayatının bir kısmı cezaevlerinde geçmiştir. Niğde cezaevinden tahliyesi onun son durağı olmayacaktır. 12 Eylül ihtilalinde de tutuklanır. Sanırım Mamak cezaevi olacak o dönemin siyasilerinden Şevket Kazan, Süleyman Arif Emre, Tahir Büyükkörükçü, Yaşar Okuyan, Doğu Perinçek aynı koğuştaki kaldıkları ünlü kişilerden bazılarıdır. Bir gün avluda volta atarken Doğu Perinçek cuntacılar mesaj göndermek gayesi gütmüş olmalı ki yüksek sesle şöyle demiş, "ey bugünümüzü sağlayan yüce Atatürk!" Ozan dedi ki, "biz içeri girmişiz, avluya çıkınca gökyüzüne bakıp hürriyeti teneffüs edebiliyoruz, adam cuntacılar karşı yağcılık peşinde..."

Ozan hiçbir zaman bir devrin adamı olmadı. İyi yaşamaya çalıştı. İçi dışı, özü sözü bir, Allah yolunun yolcusu oldu. Bir şiirinde de dediği gibi, "ayağının altından toz kaldıran rüzgârın/ Unutma, mezarından toprak çalacağını!" Hakkat insanı idi. 2002 yılında hayatını ve şiirlerini Ozan'ın Şairliği isimli kitabımızı yayımlayarak bir vefa göstermiş idik. Kitabın ikinci baskısını yapmamızı çok arzu etti. Kismet olmadı. Allah gani gani rahmet eylesin mekânı cennet olsun. İyi bir şair olan rahmetli babası Rasim Ozan'a kavuştu.

Not: Buradaki bazı bilgiler "Ozan'ın Şairliği" isimli genişletilmiş 2. Baskısı hazır kitabımızdan alınmıştır.

BEKLEMEK

MELİKE ÇELİK

İçimden sözler taşarken söze nasıl başlanılır bilmiyorum. Saatlerdir düşünüyorum, bu mektubun bir başlığı olmalı diye. Öyle öğretmemiş miydi Adil Öğretmen bize? Ama bulamıyorum işte. Seni nereye koyacağımı, nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Sen o yaramaz çocuk ya da beni bırakıp giden genç Ali değilsin artık. Adın bile yüzlerce kişinin dudaklarından dökülmüş, her birinde ne anlamlar ifade etmiş, bana gelene kadar ne çok eprimiştir. Sanki yıllardır ruhumda, kalbimde taşıdığım isim bu değil gibi. O gün Porukluğa giderken yolumu kesip “Geldim ben” dediğin an tanıdım seni. Bakma öyle yüzümü çevirip seni tanımazdan geldiğime. Yıllarca ben bu anı bekledim gizliden gizliye. Bir gün dönecek, diyordum, unutmadı beni ama bunu kimseye söyleyemiyordum. İnanmadığımdan değil elbet, söyleyebilecek kimsem olmadığından. Kime söyleseydim? Artık beni bile hatırlamaktan aciz neneme mi yoksa beni senden ayırdığını marifet sanan Hacer’e mi? Kız istikbalin kurtuldu ne yapacaksın o baldırı çıplağı diye ne çığlıklar atmıştı o gün. O seslerin yankısı her gece rüyalarımda çınladı. İstemiyorum Hacer, istemiyorum, ne ağabeyini ne de bir başkasını, diye ne diller dökmüştüm. Ama beni anlayan bir kişi bile çıkmadı. Sen bile! Daha on beşimde bir süs bebeği gibi hazırladılar beni. Gelin çiçekleriyle donattılar saçlarımı, gözlerimden yaşlar boşanırken. Hüznümü gelin olmama verdiler, üzerinde bile durmadılar. Sevmiyorum ben o adamı dedikçe daha yaşın ne senin sevmeyi ne bileceksin, dediler, hele bir evlenin de seversin o zaman. Allah var bir gün incitmedi beni Adem. Hep sevdi, korudu. Onun sevgiden anladığı buydu işte. Onu da anlıyorum... Küçük yaşta babasız kalınca kardeşlerinin tüm sorumluluğu ona kalmış, bir baba gibi sarmalamış hepsini. Ah şu yaralarımız olmasa ne farklı insanlar olurduk kim bilir. Adem beni işte böyle sevdi. İçimdeki çocuğun hep başını okşarken buldum onu ama ben o çocuğun elinden tutacak, onunla her şeyi yaşayabilecek biri olsun istedim hep. Yıllar geçti,

kalbimdeki çocuğun isteği hiç dinmedi. Ben de onu sevdim elbet ama saygımın gölgesinde kaldı sevgim. Evet kocam o benim ama aramızda bilemediğim bir mesafe oldu hep. Beni hiç sevdiğini söylemedi, duymadım güzel sözlerin hiç birini ondan, sevmediğinden değil biliyorum. Onun gibi adamlar sevgisini göstermezmiş, öyle dedi Hacer.

Seni gördüğüm o gün ellerim buz kesti biliyor musun? Ne yapacağımı bilemedim ama ben hiç böyle hayal etmemiştim o anı. Önce sana kızıp bağırarak, hesap soracak sonra da gözlerinin derinliğinde hasretimi tebessümle dindirecektim. Bana bir gün gözlerin çok güzel demiştin. Yusuf Emmi’nin elma bahçesinin önündeydik. Güneş tepede her yeri kurutmuş, kuşlar gökyüzünden çekilmiş gölgelik yerlere sığınmışlardı. Yıllardır her aynaya baktığımda onu anı hatırlar, mutlu olurum. Sahi, güzel miydin ben? Dayanamadım geçen gün sordum Adem’e. Şaşırdı önce, sormazdım böyle şeyler ona. Durdu bir an. Sonra, çok güzelsin, dedi hem de her şeyden. Yıllarca ben güzel olduğumu bile bilmeden yaşamışım. Ben yıllarca ne için yaşamışım, nasıl yıllar böyle solgun geçebilmiş kalbim atmadan, heyecan duymadan? E be adam bunu bana daha önce söyleseydi belki gönül kırgınlığıma merhem olmaz mıydı? Hayat ne garip... Ben senden başka ömrüm olacağını aklımın ucundan bile geçirmezken yıllarca Turgut Uyar’la teskin eder buldum kendimi.

“Bekliyorum seni,
akşamsız günler ardından,
çıkıp gelecekmişsin gibi”

deyip durdum ömrümce. Her dizesini okuduğumda kulaklarımda yalnız senin sesin vardı. Köylük yerde şiir okumak da neymiş dediler önceleri. Oysa ben ancak öyle yakınlaşabiliyordum sana. Bir gün haber geldi şehirden, Ali edebiyat kazanmış, dediler hoca olacaktı. Koştum gittim öğretmene roman, hikâye bir sürü kitap

istedim ondan. Hepsini defalarca okudum. Yetmedi ilçeye her gidene yeni kitaplar sipariş ettim. Dedim, Ali'm dönerse bir gün beni kendisine layık görsün. Senden geri kalmayı yakıştıramadım kendime. Hem her okuduğum satırlarda sen de vardın sanki yanımda. Döndüğünde ne çok konuşacak konumuz vardı. Birlikte Kuyucaklı Yusuf'a ağlayacak Raskolnikov'a hak verecektik. Ama sen dönmedin. Dönmedin işte. Ben yıllarca yolunu bekledim. Dönsen ne değiştirdi onu da bilmiyorum çünkü ben artık Zehra'nın kızı değil Adem Bey'in karısıydım. Evlendiğim günün arifesinde, bir gün dönüp seni alacağım Menekşe dedin bana. O gün bugünse neredeydin onca sene? Menekşe de büyüdü Ali. Çoluk çocuğa karıştım artık. Gönlüm hiç susmadı o ayrı. Adın bile çok uzağıma düşerken hala sensiz geçen her geçen gün titretiyor yüreğimi. Şimdi gelmişsin bana hadi gidelim diyorsun. Hayalini yaşadığım günler elimi uzatsam tutabileceğim mesafede ama ellerim öyle bir kenetli ki. Sekiz yaşındaydım anam beni neneme bırakıp gittiğinde. Elif'imın yaşında. Babam ölünce isteyen kesilmemişti anamın, sonunda birine razı olmuştu. O razı olmuştu da evlendiği adam bana razı olmamış haftasında beni neneme göndermeye razı etmişti anamı. Nenemin koyunu öyle sıcak öyle yumuşaktı ki ama hiç anam gibi kokmuyordu. Sabahlara kadar içten içe ağlar hıçkırıklarımı yutardım. Bazen de kaçırırdı işte yutağımdan. Ah nenem, beni mutlu etmek için neler etmezdi ki ama özlemim hiç dinmiyordu. Ağladığımı anlایınca gelir yanıma yatar sabaha kadar saçlarımı okşar, sonu mutlu masallar anlatırdı bana. Anam beni unuttu, başka yuvası başka çocukları oldu. Aslında ona başka olan ben oldum. Bütün bunları yaşayan ben şimdi onun gibi bırakabilir miyim çocuklarımı? Biliyorum sen onları da kendi çocuğun bilir benimle gelsinler istersin ama onları koparamam yurtlarından.

Anam gidince ben yalnız öksüz kalmadım biliyor musun, hem evsiz hem de yurtsuz kaldım sanki. Meğer evi ev, yurdu yurt yapan anaymış. O yüzden belki de, anasız büyüyen çocuklar yuva olmayı da bilemezlermiş. Adem bana hem yuva hem de yurt olmuş bunca zaman. Onu da sen dönünce anladım. Şimdi söyle bana, seninle gelmek mi yoksa gönlümde seninle kalmak mı daha büyük zulüm kocama? En iyisi mi biz eski düzene devam edelim. Ben yine senin yolunu

gözleyeyim, sen de bir gün gelecekmişsin gibi dön yurt bildiğin diyara. Bizim kaderimiz de beklemek olsun öyleyse.

BU BENİM HİKÂİYEM

Anı biriktirdiğim
An yaşadığım
En kıymetlim
Hikâyemi
Değerli kılan
Yaşananları
Hiç unutmayan
Sen
Olmazsan olmaz
Bugün
Bu akşam

Ansızın
Beni bir anlam sardı
Saklandı tüm umutlar
Korktu
Bütün kaygılar
Bu akşam

Özlemi temize çektim
Serbest bıraktım tüm umutları
İçim rahat
Haydi, sen de çık aklımdan
Beni bu gece yarısı
Kendimle bir başıma bırak

Kurtuluş ÇELEBİ

MEKTUBUMUN HAYALETİ

Hilal KUTLU

Bırak artık aynanın karşısında yaralarını gizlemeye çalışmayı. Ruhunun paçalarını tutup aşağı çekmeye çalışan ne varsa karşısına geçip dimdik dur bu gece. Sanki hiç aşağılanmamış sanki hiç aşağılanmayacak gibi utanma, utanmamaktan. Olmayacak hayallerin peşinden sürüklenmeyi bırakalı hayli geçkin, bitmek bilmeyen ardı sıra sahte yüzlerle yüzleşmeyi istemeyecek kadar bıkmış bir zamandasın. Yanlış olan bu işte. Bıkınlık değil, yılgınlık sende olan ve eninde sonunda kendini bile bile bu yalana inandırdın işte. Ah be Ertan...

Sana duyduğum içimdeki bu sevgi duygularımın en şairane meşguliyeti. Sana duyduğum içimdeki bu güvensizlik gönlündeki ütülü yaka çiçeği. Her defasında sana nasıl yenildiğimi inan ben de çözemedim. Evvel zaman içinde kalbura döndü dünyam. Ah şu kabına sığdıramadığım yaşama sevincim olmasa...

Kırgınlığım gözüme büyük gelmese de kalbime büyük gelir her defasında. Her sabah uyanıldığında bu evden çıkıp gidecek ve bir daha dönmeyeceksin sandım. Canımı içimden sökercesine, ödümü koparta koparta sevmek neymiş öğrettin bana.

Gittin işte o gün... Ve bir daha dönmeyeceğine öyle bir inandırdın ki; şu yarası kabuk bağlamayan ruhumu. Kimseyi sevemem sandım. Ben zaten yüreğimde senin izlerini taşıırken birini sevmeyi hiç istemedim ki ...

Hiç kabul görmedi ellerim senden başka elleri.

Hiç gözümün önüne getirmedim senin gözlerinden başka gözleri. Hiç dilim varmadı senin adınla başlamayan cümlelere ve hiç elim varmadı senin adınla bitmeyen kelimelere.

Ben hiç ihanet etmedim ki nerden bileyim vefasızlığı. En baştan da bilseydim bu dikenli yollara basacağımı yine de ayağımı kanata kanata yürürdüm o yollarda. Sen bunları giderken anlamadın. Anlasaydın gitmezdin. Ya da anladığın için mi gittin? Peki şimdi ne değişti

? Ne değişmiş olabilir ki yüreğinde dönmeye karar verdin?

Bu sabah aldım dönmek isteyen bir adamın mektubunu. Mektubunda hayal etmişsin biz olmayı başaramayan bizi;

“Öyle ya da böyle deniyoruz birbirimize yeniden âşık olmayı, yeniden tanışıyoruz, yeniden yürüyoruz o sokaklarda fakat bu sefer el ele değil birbirini sevmeye utanan, dokunmaya çekinen iki sarmaşık çiçeği gibi.

Kime gidersek gidelim yine dolanıyor birbirine zehirli sarmaşıklarımız.

Bunca mevsim geçti, zor artık ellerimizin tutuşması diyorum. Sözlerime meydan okuyan ahu gözlerini gözlerime dikiyorsun ve asla vazgeçmiyorsun bunu denemekten... Kabullenmek zorunda kalıyorum bazı şeyleri...”

-Ertan

Sana maruz kalmak eskiden güzeldi be mektubumun hayaleti...

Şimdiyse inan bilemiyorum...

-Ahu

KADIN

Kadın

Rüzgâr acıda dağıtmış saçlarını

Kana **düşmüş**

Gözleri zümrüt

Yüzünde gel gitler

“Gitmek vardı gidemedim işte

Zapt edilmedi yürek

Gittiği yerde”

Tütün sarısı parmaklarda

Kendi kendine dökülen söz

Anladım ki

Yalnızlığa terkedilişinde

Öfke hırçın nöbette

Yüksel GAZİOĞLU

CANIN SAĞ OLSUN

Funda KARAKEKLİK

Kafasına taktığını, sonuca ulaştırmadan asla uyuyamazdı. Kocasına söylemek istedi aklından geçen şeyi ama kızacağından emindi. Kararını verdi, onun ruhu bile duymayacaktı. Eğilip yüzüne baktı düşüncelerini okuyacakmış gibi garip bir his uyandı içinde ürperdi. O bunları düşünürken kocası çoktan uymuştu bile.

Sabah eşini yolcu edip odasına koştu, yatağın üzerinde ki yorgan, yastık, çarşaf ne varsa hepsini toplayıp, kızının yatağının üzerine attı, ardından bazanın içinde ki kalın yün yatağı çekiştire, çekiştire banyoya kadar sürükledi, lavabonun altında ki dolaba sakladığı küçük teliz torbaları çıkardı. Yatağın içinde ki yünleri torbalara doldurup çocuk odasında ki kapalı balkona taşıdı, kararlıydı her gün birini yıkayıp, binanın çatı katına taşıyacak, ışıklıktan süzen güneşte kurutup çırpacaktı. Tam on torba olmuştu, bu da yaklaşık on beş gün içinde, yatağın işi bitecek demekti.

Hiç zaman kaybetmedi, ilk torbayı küvete döküp iki musluğu da sonuna kadar açtı, ıslanmaya başlayan krem ve siyah yünler, sağanak yağmura tutulmuş koyun sürüsü gibi bir araya toplandılar. Kadın pijamasının paçalarını, kalın ve beyaz baldırlarına kadar sıvayıp yünlerin içine daldı. Tarihi bir kültürel mirası devam ettirip sahip çıkmanın hazzı vardı yüzünde. Yünler çeyizdi onun annesinin ve babasının alın teriydi. Eşinin itirazlarına rağmen ondan vaz geçemiyordu.

Hazır yatağın üzerine onu serer her sabahta özenle kabartır sora da karşısına geçer gururla seyredirdi eserini. Eeee her kadının harcı değildi yün yatağı kabartmak. Kılıfın her tarafına eşit miktarda dağıtacak-sın yünü vücudun kendini bırakınca yatağa bulutların üzerindeymişsin gibi hissedeceksin, yoksa vay haline bir aya kalmaz deve hörgücünde uyurken bulursun kendini.

Bıkmadı onuncu günün sabahı, son torba yünü de küvete doldurdu, sıcak ve soğuk muslukları yine aynı anda açtı. Yalaktan su içen koyunlar gibi canlandı yünler oynamaya başladı ılık suyun içinde. Dibekte buğday döven tokmaklar gibi ahenkle ve aynı kararlılıkla inip kalkıyordu dolgun beyaz bacakları, suyun rengi bulandıkça ve buharla karışık ağıl kokusu yayıldıkça, keyifleniyor hız kazanıyordu topukları on gün olmuş kocasına fark ettirmemişti. Kışın ortasın da yün çırpamak akıl işi

değildi oda biliyordu ve bu sebepten gizlemeyi tercih etti.

Son parti yünleri de yıkayıp teliz torbaya doldurup süzdürdü on gündür hiç çıkmadıysa otuz kere inip çıkmıştı çatı katına ıslak ayaklarıyla.

Süzülen son parti yünleri de leğene doldurdu kapının önüne getirdi "hadi bakalım yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik sizi de kurutup çırparsam gizli operasyon tamamlanacak " dedi, kendi kendine yüzünde yorgunlukla karışık muzip bir ifade vardı. Tam elini kapı koluna uzatıyordu ki kendiliğinden açılan kapı ardına kadar dayandı kocasını görünce ne diyeceğini bilemedi kekeledi suçüstü yakalanmıştı.

-Sen, sen ne arıyorsun bu saatte evde?

Adam ıslak yün dolu leğene baktı. "Demek kaç gündür sakladığın şey buydu " dedi. Kadın ortamı biraz yumuşatmak için:

"Sen ne sandın seni aldattığımı mı " dedi, gülerrek ama adamın sinirini yatıştırmaya yetmedi.

- Belinden ameliyat olalı bir sene olmadı, ya diskler yerinden kaysa, ya da ıslak terlikle çatıya inip çıkar-ken ayağın kaysa düşsen... Ya da...

Adam haklıydı ve ses tonu daha da yükseldi

-Anlaşılan iyileşmişsin gizli iş çevirmeye başladığına göre. İkisi de kapı da duruyordu kadının yanakları pespembe oldu azarı iştince. Kocasının yüzüne kaçmak bir bakış attı ve sorusunu yineledi:

-Sen neden geldin bu saatte?

Adam duymadı bile, karısını çok seviyordu ve bir kere daha zarar görmesini istemiyordu.

-Beline platin takılalı bir sene bile olmadı bir yerine bir şey olursa sakın bana sızlanma olur mu? Cüzdanımı evde unutmasam hala beni uyutmaya devam edekten öylemi. Bende bütün gün senin için endişeleniyorum aptal gibi "

Kadın hiç cevap vermedi çünkü adam yerden göğre kadar haklıydı. Kocasını öfkeyle içerden cüzdanını alıp çıktı gitti. Kadın orada öylece kaldı.

Aradan bir hafta geçti kuruyan yünler o gün kılıfın içine doldurulup yatakta ki yerini aldı, ama kocası hala karısıyla tek kelime konuşmamış ve öfkesi geçme-

mişti arada bir kendi kendine mırıldanıyordu "aklım almıyor, yaz sıcakları çuvala mı girdi, bu ne sorumsuzluk pes doğrusu"

Uyku saati gelmişti, konuşmadan yatağa uzandılar adam iyi geceler bile dilemeden sırtını dönüp yattı kızgınlığı hala geçmemişti, olası bir kaza ihtimali aklına her geldiğinde endişeyle körüklenen öfkesi ateşini yükseltiyordu.

Kadın her şeye rağmen bir teşekkür bekledi ya da onu ne kadar düşündüğünü gösteren daha özenle seçilmiş duygusal naif birkaç kelime. Yine de pişman değildi. Gönül rahatlığıyla yatağın yumuşaklığına bıraktı kendini.

Kocasını haklı çıkarmamak için belli edememişti ama gerçekten beli ağrımaya başlamıştı bir kaç gün dinlensem geçer diye düşündü o kadar yorgundu ki endişelenmeye vakit kalmadan ağır bir uykuya daldı. Gece yarısı olmuştu kadın kan ter içinde uyandı beli gerçekten çok ağrıyordu, her yeri sırlıklıydı "adam haklı iyi üşüttüm sanırım kalkıp pijamalarımı değişsem iyi olur," dedi. Elini vücudunda gezdirdi, yatağın içinde değil de ıslak bir zeminde yatıyordu san ki şaşkınlıkla yerinden kalktı ışığı yaktı ama kocası uyanmadı, yorganı geriye doğru sıyırdı gözlerine inanamadı küçük çocuk gibi yatağını ıslatmıştı ve hiç fark etmedi yüzünde korkuyla karışık endişe vardı "ne yaptım ben Allah kahretsin" dedi

Islak pijamasını eliyle çekiştirdi ne yapacağını şaşırdı, birde yatağına baktı suç mahalline geri gelmiş katil gibi hisset kendini. Kendi elleriyle çizmişti etrafını ve bütün deliller aleyhindeydi. Yatağın ıslanmasını bir kenara koydu, kocası fark ederse günlerce konuşacaktı, mahcup olmanın yanı sıra. Aceleyle yorganı ıslaklığın üzerine kapattı, ne yapmalıydı da bu olaydan sıyrılmalıydı, hemen ışığı kapatıp banyoya geçti duş alıp üzerini değiştirdi hırsız titizliğinde hareket ediyordu. Odaya tekrar döndü yavaşça kocasının yattığı yere doğru yaklaştı zaman gitgide daralıyordu sabah olmak üzereydi gözlerinde keskin bir ışık belirip söndü yavaşça kocasının yanına sokuldu, derin bir uykuda olan adam, yanına sokulan karısını kolları arasına aldı, kadın avını ürkütmemek istemeyen avcı kadar sessiz ve temkinliydi dakikalarca bekledi, uygun anı bulunca, kocasını kendi gövdesiyle ıslaklığa doğru itti. Uyanıyor gibi olan adam her seferinde tekrar uykuya dalıyor kadınsa santim santim ilerliyordu. Gözleri karanlıkta çakmak çakmaktı öldürdüğü adamı sürükleyerek göl kenarına kadar getiren

katil kadar soğukkanlıydı ve delilleri yok etmeye kararlıydı. Son bir hamleyle kocasını bir kez daha itip kendi krater gölüne düşürmeyi başardı. Artık uyuyabilirdi sabah zafer çanları onun için çalacaktı.

Saat yedi alarm felaket habercisi gibi bütün odayı doldurdu, kadın uyandı ama hala pusdaydı gözlerini hiç açmadı. Adam saati susturmak için elini uzattı ama saat yerinde yoktu, kafasını kaldırıp sağa sola baktı sanki başkasının odasında uyanmıştı 'Ne zaman yatığın bu tarafına geçmişim hayret" dedi. Kendine sırtı dönük uyuyan karısının omzundan uzanıp çalar saati susturdu, tam o sırada yorgan üzerinden sıyrılıp bacaları açıkta kaldı birden soğuk geldi bacalarına irkildi oda terlediğini düşündü ama bir aksilik olduğunu anladı tuhaf nemli asit kokusu bedenini sarmıştı önce yünlerin iyi kurumadığını düşündü yatağın içine oturdu ardından karısına ters ters baktı "kış günü yün yıkarsan olacağı buydu" dedi fısıldayarak ama bu kadar ıslak olsa karım fark ederdi diye düşündü "Yoksaaa" telaşla ayağa fırladı her yeri ıslaktı bu nasıl olabilirdi, yorganı kaldırıp attı, karısının on beş gündür çalışıp çabalayıp yıkadığı yatağa işemişti üstelikte bir sürü laf etmişti bir taraftan kendini sorgulayıp sağlığı adına endişelenirken, bir taraftandı karısının ne diyeceğini düşünüyordu.

Arkası dönük uyuyormuş numarası yapan kadın sahnelediği oyunun son perdesine gelmişti. Adam ıslak çizgili pijamalarının paçalarını yere sürüyerek yatağın etrafından dolanıp karısının yanına geldi ürkekçe omzuna dokundu karıcığım uyan bir haftadır kükreyen sesi yavru kedi gibi çıkıyordu, kadın gözlerini açtı hemen yataktan doğrulup sağa sola baktı sanki oda şaşırmıştı eşinin yattığı tarafta uyandığına, sus pus duran kocasına baktı, "Hayırdır inşallah bir şey mi var" adam önce pijamasına göz gezdirdi ardında da kurumaya yüz tutmuş küçük bir gölet gibi duran yatakta ki ıslaklığa baktı "Sorma başıma geleni yatağa işemişim nasıl böyle bir şey oldu anlamadım, hem kaç gündür uğraştın emeğin boşa gitti kusura bakma,"

Karısına mahcup olan adam arkasını dönüp yürümeye baslar.

Vee son perde; kadın dışı bir kaplan gibi fırlar kocasının omuzların dan dan tutup gözlerinin içine bakar

Bütün ışık kadının üzerindedir ve son repliğini söyler "Sen buna mı üzüldün kocacığım, sana bir değil bin yatak feda olsun, hadi şimdi duş alıp giyin işine geç kalma canın sağ olsun, hiç bir eşya senden kıymetli değil," ve alkışlar arasın da perde kapanır.

İNADINA

Kübra KIZILTOPRAK

Zayıflıyor bazı şeyler. Sevgiler mutluluklar, güzellikler... Doğum günlerimde duymadığım o heyecandan anladım. Büyümek biraz da ziyan olmakmış gerçekten. Eskiden içimden taşanları yazardım. Kaleme döktükçe ruhum ferahlardı. Yüklerimin hafiflediğini hissederdim. Bu yüzden hep daha çok daha çok yazardım. Şimdi elime kalem alacak halim yok. Ruhumdan taşanlar bardağın dolu tarafını yok etti sanki. Kalbim yoruldu savrulmaktan. Yorulanların durak noktası olurken beni bıraktı akışa. Aktıkça rahatladım sandım. Özgürlüğe uzanan yol sandığım bu maceradan yine aynı denize döküldüm. Son bulmadı bu sefer. Döngü en başına geldi sonra. Elimde kalan yalnızca dökülenler oldu. Aynı yollardan geçeceğini bildiğim maceradan korktum. Kişi bilmediğinden korkar bense bildiklerimden, aynı yolu gitmekten korkuyorum. İnsanlarla kesişen bu yolda yürürken içimde aynı his. Yine olacak. Yine acıyacak ruhum. Geçip giden zaman hep aynı zaman, aynı sonuca varacak.

Geride bırakma kavramına o kadar uzadım ki. Bir yerde yetişecek bana. Olmadı mı? Beni beklediği yeri bileceğim. Hep aynı taşlar yoluma engel. Yine engelleri aşmaya çalışacağım. Çokça yorulacağım. Karşımda gördüğüm hedefe giderken nefesim tüenecek. Umutlarım solacak. Son bir adım kala vazgeçeceğim ben. Hevesim kalmadığında sürekli düşüğümde artık bir anlamı kalmayacak başarmamın. Mesele o

nokta değil zaten. O yolu geçerken yaşadıklarımın acısı. Dikenli yollardan geçerken kanayan ayaklarımı, boğulan hayallerimi görmek düşündüğüm manzara değil. Neden diye sorarsan sebebi bu aslında. Aynı yolu aynı acılarla aynı kalp kırıklıkları ile sen geçmek ister miydin söylesene bana? Değmiyor, Değmiyor bir göz kırpma zamanı kadar vakit ayırmaya. Kafanda yer etmesine, bir milisaniyeye bile değmiyor insanlar. Verilen emeklere üzülyorsun. Değer miydi bunca olanlara diye düşünüyorsun. Kalbinin acısını yaşarken, incindiğin noktayı anlamakta zorlanırken bile hep bu düşünce. Değer miydi verilen emeklere. Karşılığını bulmadığında, sonucu hep hüsrana uğrattığında, değmediğini hayat gösteriyor insana. İnatla anlamak istemediğinde bir kere daha bir kere daha diye yüzüne vuruyor olanları.

Boşunaymış. Eskiye özlem hep oluyor. Acıtıyor yaşananlar. Üzülünce derinden yaralıyor. Oysaki hayaller vardı bir zamanlar. Aynı kalacağına inandığın duygularla yaşadığın günler. Değişmeyeceğinden emin olduğun şeyler. Gözlerimden dökmeme neden olan bütün bu yaşananlar hayattan alacağım günlere eklendikçe uzuyor yaşam. Çözümüne kavuşacak sorunlar var. En azından yaşadığım bir hayat var, diye bakarken bile güçleşiyor her an. Ruhun acıyor. Kalbin acıyor. Nasıl kaldıracağım derken daha da fazla geliyor üzerine. Olmuyor bazen. Taşımak

Son olmasını hayal ettiğin bir yaşam artarak önünde dizilmiş. Hangisine şaşacağını bilemeden kocaman dünyada bir tek sen kalmış gibi hissediyor bilinmezliğe kavuşuyorsun.

güçleşiyor. Yüreğin almıyor. Ruhun üzüyor. Sen üzüyorsun için üzüyor. Oturduğun yer de sadece ağlamak, yalnız kalmak üzüyor. Hayatına üzüyorsun en çok da. Kelimeler ifade etmene yetmiyor bazen. Yerinin eskisi gibi olmadığını bildiğin duygular geliyor aklına. Kendini ifade etmek için bu kadar zorlanacağını hiç düşünmemiş oluyorsun. Aynı kalmasını arzu ettiği şeylerin değiştiğiyle bir an da karşı karşıya geliyorsun. Bu da bir yüzleşme. Bu da bir anlama çabası. Yıldızlar ışığını kaybediyor. Güneş parlaklığını. Kar taneleri bile bir anlam ifade etmiyor. Sevdiğin bütün her şey anlamını yitiriyor. Nasıl geçeceğini bilmediğin saniyeler birbirini kovalıyor.

Eskiden keyifle dinlediğin bir şarkıda için doluyor. Yine dökülüyor yaşlar. Bu sefer fazlasıyla çok. Durmadan akıyor. Akarken bütün acını götürsün istiyorsun ama olmuyor. Gitmiyor hiçbir şey. Yıllanmışları sayıyorsun ama bitmiyor. Unuttuğun şey o an aklına geliyor. İnci taneleri eklenmişti ömrüne tane tane. Bu sefer de buna acıyor için. Son olmasını hayal ettiğin bir yaşam artarak önünde dizilmiş. Hangisine şaşacağını bilemeden kocaman dünyada bir tek sen kalmış gibi hissediyor bilinmezliğe kavuşuyorsun. Bir plzanın karşısında oturup insan ne düşünür? Bütün bunları karşımda dikilmiş olan gökdelene bakarken geçirdim zihnimden. Uzun uzun her katının penceresine bakarken düşündüm. Nasıl olmuşsa şehirde nadir kalan bir parkın karşısına plaza yapılmış.

Sonbaharın ilk günleri hafif esintili bir hava. Bu mevsime has yabani kestanelerin yerlere düşüp tozlaşmasını sağlamak için gelen kuş sürülerini ağırlıyor ağaçlar. Kuşların sesleri ve bir plaza. Koşturmayla telaşla geçen insanlar. Hep bir yerlere yetismeye çalışılan bir konum burası. Vızır vızır geçen arabalar yan tarafta boy vermiş koca otelin gölgesinden kayıp gidiyor. Olay bu ya parkta eğleşen çocuklar, kuşların düşürdüğü kestanelere hayretle bakıp, kaç tane olduğunu saymaya çalışıyor. Çocukların gözlerine bakıp düşüncelerimde yeniden kayboluyorum.

SİTEM

*Çin seddi mi girdi aramıza
Yoksa Berlin duvarı mı?
Gözlerim kan çanağı!..*

*Okyanuslar mı geçit vermedi
Yoksa Kaçkar dağları mı?
Ruhum bülbül-ü şeyda!..*

*Uzak diyarlara mı göçtün
Yoksa gönlünden mi çıkardın beni?
Kalbim batık bir gemi!..*

*Saçım, sakalım ağardı
Tan ağarmadı!..*

Hızır İrfan ÖNDER

HAKİKAT

*Asıl büyük felâketler
Yüreklerde kopar
Savrulur gider insan
Meçhûle kadar!..*

*Ne geçen zaman geri gelir
Ne de aşklar
Her birey yaşlılıkta
Anılarıyla yaşar!..*

*Duru ve çıplaktır
Aslında hakikat
Gülümseyip dururken
Güllerin arasında memât!..*

Hızır İrfan ÖNDER

OZAN ABİ

Selim TUNÇBİLEK

Önce dergilerde yayınlanan şiirleri ve desenleriyle tanıdım. Uzun süre yüz yüze tanışma imkânımız hiç olmadı. Onun şiirleri, kişiliği, insani vasıfları ve üstlendiği rol üzerine gıyabında çok konuşmalar yaptık, işittik. Yetmişli yıllarda onu tanıma imkânımız oldu. Çok sevindik. Tanıyınca gördüm ki daha önce onun hakkında anlatılanların eksiği var fazlası yoktu. Ozan bir abiydi bizler için. Sırdaş. Yara sarıcı. Kelimenin tam anlamı ile insanı kâmil. Onunla yapılan sohbetlerde genel intiba sohbetin hiç bitmemesi ve ayrılırken sonraki görüşmeye duyulan lezzetti. Onunla sohbet etmeye özlem dolu giderdik.

Doğuş edebiyat dergisin de şiirleri yayınlandığında Tıp fakültesinde kıdemli bir öğrenciydi. İnsani sıkıntılarının nasıl oluştuğunu çok iyi biliyordu. Hiç beklenmedik dostumuzdan, arkadaşımızdan hiç beklemediğimiz bir davranışa tanık olsak ilk başvuru yaptığımız abimizdi. "Gardaşdı", Hep "Gardaş" kaldı. Konuşmalarında Elaziz ile Harput'u sanki birbirinden ayırarak konuşurdu. Bu ayırdımın farkına onunla Elaziz'de ve Harput'ta birlikte gezerken anlayabildim.

O Harputlu bir ozandı. Kökleri çok eski. Bizim yaşadığımız devirle ilgisi olmayan çok eski devirden bu güne lütuf için gönderilmiş biri. Bunu nereden mi çıkarmıştım? Benim gözümde Ahmet Tevfik Ozan esmer teni, hafif kıvrık siyah saçları ile Afrika görmüş çağdaş Dede Korkut'tan başkası değildi. Konuşmalarında ve davranışlarında öylesine bilge ve feraset doluydu ki başka türlü bana mümkünmüş gibi gelmezdi. Tek fark aksakallı, ak benizli Dede korkut yerine kara yağız ama dilinde zamanın ötesinde biriktirilmiş erdemleri çıkınında kelime ve davranış olarak biriktirmiş ve onu her selam verdiği cömertçe dağıtan bir dervişti.

Güneysu şiir şöleni için birlikte Osmaniye'ye gittik. Kuşluk vakti Adana terminaline indik. Osmani-

ye'ye gitmek için araç yok. Sabah çorbası içeceğiz. Sabahın aydınlığı yerine Adana gecelerinin çarpıcı hayatıyla yüz yüze geldim. Ürperdiğimi gören Ozan abim, başladı bana Dede korkut gibi konuşmaya. Sokakta yarı çıplak seken gecelerin malzemesi kadınların varlığından öyle bir haberdar etti ki. Susup dinledim ve bir şeyi ondan doğru biçimde ülkemizin acı gerçeği olarak ilk kez kavramış oldum. Bilmiyordum. Çünkü yaşamaya vaktimiz olmamıştı.

Çorba içecek bir lokanta arıyoruz. Küçük bir dükkânda sabah namazına durmuş yaşlı birinin küçük çorbacı dükkânına girdik. Önümüze bir tabak geldi ki beş kişiyi doyuracak miktarda çorba. Lokantacıya "Amca bununla beş kişi doyar kalıbımıza bakıp bunlar doymaz mı sandın bizi? Eyvallah." Dedi. Onun Yanında çok mutlu hissederdim kendimi. Kendisine de söyledim. Abi en güzel resimlerim seninle olanlar derdim. Onun yanında zayıf görüldüğüm için hanıma seni gösterip bana razı ediyorum abi derdim. Bunu bildiğinden ne vakit bir fotoğraf çektirsek yakındaysam çağırırdı. "Gel bir kare mutluluk götür eve." Der, sonra eklerdi. Artık bırak şu enine büyümeyi dikkat et kilona ikazını yine bir abi olarak yapardı.

Ahmet Tevfik Ozan bu çağda insan olmanın erdemlerini bir ışık gibi çevresine yayıp bu âlemden göçen nadir insanlardan biriydi. Mahkemede asla yalan söylememiş ve hayatı boyunca da kendini ilahi bir mahkemenin huzurunda hep görmüş hayatını ona göre yaşamış tanıdığım tek kişiydi. Aramızda öyle bir ilişki olmamasına karşın kendisine şeyhim derdim. Buna sevinmezdi. Edepli ol derdi. Ona bu dünyada borcu olan tek kişiyim. Bir kitabı basacaktık. Nasip ve fırsat olmadı. Kırılmadı hiç. Teknik ve pek çok değişik nedeniyle basamadık. Borcum o kitabı basamamaktır. Sana borçlu olmakta yaşamak gibi şerefli bir ödev Abi. Nur içinde yat.

A•KALEMLER

Şiir Vakti Dergisinin Ekidir.

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No:4/C Melikgazi - Kayseri

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

e-posta: akalemlerdersisi@gmail.com

Yıllık Abone : 60 TL.

Kurumsal Abone :100 TL.

Baskı : Geçit Ofset

Satış : www.epazardanal.com